

a pillanat
nincs kívül-belül

A múltba hullt a most.

Kifestett arca össietörve

- haját véres kezével pödörve -

ott ragyog.

S róla iker-ókor eszünkbe jut az ókori Róma,

mit saját barbársága döntött romba legyis-úgyis.

Elfajzott, otromba világ

csak másként, mint ezer évnnyire onnét

második Montezuma Mexikója.

Történelem, tört én -

a Víz elöntötte,

a Tűz fölégette,

a Szél szaggatta, tépte,

a Föld rengette, rázta.

Parancsuk öld-ként érthető csak?

Minden változott és minden maradt a régi ben.

Égi s földi szerelemben fogantak milyen utakat rejtenek magukban?

¶ most fölroppend a jövőbe.

Festetlen arca

- miközben tiszta kezével fejét vakarja -

testetlen reménytől ragyog.

S ilyen okból elvesztjük eszünket hasunból a sokktól,
amit a lefejezés-fejlődés hozott.

Okost oktalanból, oktalant okosból,

faltörő kosból, háborúból,

csaknem feledhetetlen szenvedésből, anyafájdalomból.

Majd ekkor,

majd itt,

majd, ha...

majd egyszer,

csak majd nélkül.

És persze ekkor további változatok, hogy jöjjenek áldozatok,
különben nincs tele a látomás.

Minden marand a régi ben és minden változand.

pillanat magántulajdon.

S mivel mindenkinek van köztulajdon is egyben.

Többnyire nem kell senkinek hisz nagyon kicsi, mégis végtelen.

Csalódás és égtelen harag helyett magamhoz ölelem,
átkarolva benne Istenem, kit nem látnék, ha másként tapasztalom.

Utanó pára-ként enged Magához s magamhoz közel.

Dukay Barnabás

